

S T A A R T M E Z E N

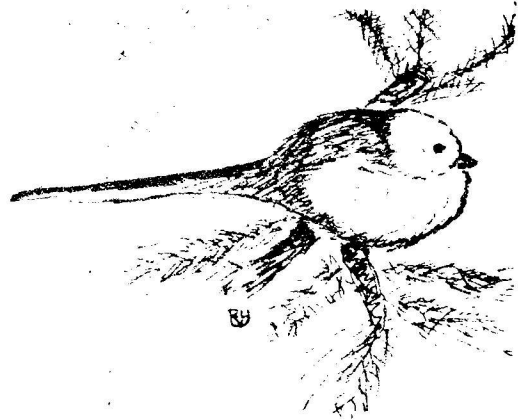
Zondagmiddag, 19 december 1971, half vier. Eigenlijk te laat om nog te gaan "vogelen". Broerlief heeft echter een aardig idee. Groeneveld. We hijsen de net tot rust gekomen ledematen uit de gemakkelijke stoel en in het veel geprezen, soms vervleekte, milieuvervuilende, uiterst snelle en bevenal comfortabele voertuig, de auto.

Na enige tijd ons leven te hebben gowaagd op het Gooise plaveisel zijn we er. De auto wordt weggezet op de daarvoor bestemde plaats en met een zucht worden de zetels voor de nog min of meer ongebaande paden van het eerdergeneemde landgoed verwisseld.

Het wordt een koude, weinig opleverende tocht door een vijandig aandoende omgeving, die gestoffeerd is met kale bomen en een teveel aan dagjesmensen. Maar achter de boerderijen wordt het stiller.

Hier vermag het een Grote bonte specht en een van zijn groene neven ons in een iets betere stemming te brengen. Wat mezen, Vinken, Kepen en Boemkruipers later zijn we al op temperatuur.

Een luid ratelend "Tsurrr" van wel drie kanten tegelijk doet ons stilstaan. "Grote Lijster?" denk ik hardop. "Grote Lijster!", bevestigt broer. Van de vogels echter geen spoor. Dan is er wat beweging in de sparren op enkele tientallen meters voor ons. "Wel wat aan de kleine kant" merkt senior droeg op, wanneer een blik door de kijker ons leert, dat het Pimpelmezen zijn die voor de "beweging in de sparren" verantwoordelijk zijn.

Staartmees
(Aegithales caudatus)

tek. R. Hovingh

Er zit echter nog een ander vogeltje bij dat eerst nog even verstopperkje met ons speelt alvorens zijn identiteit te onthullen: een Kruisbek!

Kruisbekken dus? "Kan niet", zegt broer, die een expert is op dat gebied. Het raadsel lost zich vanzelf op. Er komt een klein vogeltje met een lange staart aangevlogen en strijkt, luid "tsurr" roepend, vlak bij ons op een takje neer. Een Staartmees met een geheel witte kop. "Aegithales caudatus caudatus", doceert L. Plotseling "spatten" van alle kanten de Staartmezen uit de struiken.

(zie vervolg op pag.24)

Staartmezen (vervolg van pag. 23)

Zeker TWEEHONDERD tellen we er. Allemaal witkoppen!
In hun gezelschap bevinden zich voorts Koel-, Pimpel-,
Glanskop-, Zwarte en Kuifmezen. Na enige tijd verdwijnt
het "gezelschap" al "tsurrend" in westelijke richting.

Blijven er enkele vragen. L. noch ik zagen ooit zo'n
groot aantal Staartmezen bij elkaar. Ook in de ons ten
dienste staande literatuur is hierover niets te vinden.
Alleen de Vogelgids spreekt over trekverplaatsingen in
voor- en najaar.

Het afwijkende geluid. Op een plaat van "Sveriges Radio"
is een dergelijk geluid terug te vinden. Waarschijnlijk
betreft het hier een "accent".

Wie kan hierover iets meer zeggen?

fr.